

ZAAKNR.: 12/2012/153038		
REGISTRATIENR.: 13/04569	AFD/BUR: AR	KOPIE VOOR: 4e
- 1 AUG. 2013		
BEHANDELEND AMBTENAAR: R.S. Welsh		©:
PORTEFOLLEHOUDER: EvTogeren		
ONTVANGSTBEVESTIGING: -	BIJL.: 1	

College van burgemeester en wethouders van
Heemskerk
Postbus 1
1960 AA HEEMSKERK

Datum
31 juli 2013

Ons nummer
201207647/1/A2

Uw kenmerk
2012/153038 AZ/63359

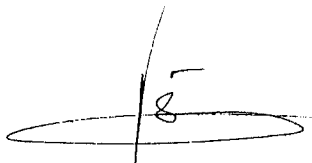
Onderwerp
K. van Driel/ b en w Heemskerk
Planschade

Behandelend ambtenaar
R.S. Welsh
070-4264580

In de bovenvermelde zaak is uitspraak gedaan. Een afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan.

Hoogachtend,

de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

K. van Driel, wonend te Heemskerk,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 22 juni 2012 in zaak
nr. 12-116 in het geding tussen:

Van Driel

en

het college van burgemeester en wethouders van Heemskerk.

Procesverloop

Bij besluit van 9 augustus 2011 heeft het college een aanvraag van Van Driel om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.

Bij besluit van 24 november 2011 heeft het college het door Van Driel daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 22 juni 2012 heeft de rechtbank het door Van Driel daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd maar de rechtsgevolgen ervan in stand gelaten. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft Van Driel hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 april 2013, waar Van Driel, in persoon, en het college, vertegenwoordigd door T.H.M.J. van der Geest-Beentjes, werkzaam bij de gemeente, en mr. C. Suurd, werkzaam bij het Kenniscentrum voor Overheid en Bestuur, zijn verschenen.

Overwegingen

1. Op 1 juli 2008 is de Wet op de Ruimtelijke Ordening (hierna: de WRO) ingetrokken en is de Wet ruimtelijke ordening (hierna: de Wro) in werking getreden.

2. Ingevolge artikel 9.1.18, eerste lid, van de Invoeringswet Wet ruimtelijke ordening blijft het recht zoals dat gold vóór het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet van toepassing ten aanzien van aanvragen om schadevergoeding ingevolge artikel 49 van de WRO die zijn ingediend voor het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet of die ingevolge artikel II, tweede en derde lid, van de wet van 8 juni 2005, Stb. 305, tot wijziging van de WRO (verjaring van en heffing bij planschadevergoedingsaanspraken, alsmede planschadevergoedingsovereenkomsten), nog tot 1 september 2010 kunnen worden ingediend.

Ingevolge het tweede lid geldt artikel 6.2, tweede lid, van de Wro tot 1 september 2010 niet voor aanvragen ingevolge artikel 6.1 van deze wet om tegemoetkoming in schade die vóór het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet is ontstaan.

Ingevolge artikel 6.1, eerste lid, van de Wro, kennen burgemeester en wethouders degene die in de vorm van een inkomensderving of een vermindering van de waarde van een onroerende zaak schade lijdt als gevolg van een planologische wijziging genoemd in artikel 6.1, tweede lid, op aanvraag een tegemoetkoming toe, voor zover de schade redelijkerwijs niet voor rekening van de aanvrager behoort te blijven en voor zover de tegemoetkoming niet voldoende anderszins is verzekerd.

Ingevolge artikel 6.3 betrekken burgemeester en wethouders met

betrekking tot de voor tegemoetkoming in aanmerking komende schade bij hun beslissing op de aanvraag in ieder geval de voorzienbaarheid van de schadeoorzaak, en de mogelijkheden van de aanvrager om de schade te voorkomen of te beperken.

3. Van Driel is sinds 11 december 2006 eigenaar van de woning op het perceel aan de Botter Acker 8 te Heemskerk. Op 25 augustus 2010 heeft hij verzocht om een tegemoetkoming in de schade die hij stelt te hebben geleden ten gevolge van het besluit van 9 juni 2008, waarbij op de voet van artikel 19, tweede lid, WRO vrijstelling en bouwvergunning is verleend voor het oprichten van dertien woningen op het perceel Botter Acker 504 tot en met 507 te Heemskerk. Dit perceel is gelegen ten zuiden van de woning van Van Driel. Hij heeft zich op het standpunt gesteld dat de planologische wijziging heeft geleid tot waardevermindering van de woning.

4. Het college heeft de aanvraag om tegemoetkoming in de planschade ter advisering voorgelegd aan het Kenniscentrum voor Overheid en Bestuur (hierna: het Kenniscentrum), dat op 11 juli 2011 advies heeft uitgebracht. Daarin heeft het Kenniscentrum de nieuwe planologische situatie vergeleken met het oude planregime, namelijk het op 25 februari 1999 vastgestelde bestemmingsplan "Waterakkers-Lunetten", en heeft het geconcludeerd dat de vrijstelling ertoe leidt dat Van Driel in een planologisch nadeliger positie is komen te verkeren, bestaande uit verdergaande beperkingen van uitzicht, dag- en zonlichttoetreding en privacy en een toename van de geluidshinder door woonomgevingsgeluiden en van de verkeersdruk op de Botter Acker. Volgens het Kenniscentrum was deze planschade voor Van Driel echter geheel voorzienbaar ten tijde van de aankoop van zijn woning, omdat de uit te werken bestemming "Woondoeleinden" in het bestemmingsplan "Waterakkers-Lunetten" reeds woonbebouwing ten behoeve van twaalf woningen op het planperceel in het vooruitzicht stelde. Dat dit één woning minder is dan op grond van de vrijstelling is gerealiseerd, leidt niet tot de conclusie dat de voorzienbaarheid geheel of gedeeltelijk zou ontbreken, aldus het Kenniscentrum. Het college heeft dit advies aan het besluit van 9 augustus 2011, zoals gehandhaafd bij het besluit van 24 november 2011, ten grondslag gelegd.

5. Van Driel betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de bouw van de dertien woningen voor hem geheel voorzienbaar was. Op basis van uitlatingen van de gemeente over de bijzondere aard van de wijk, een door de gemeente uitgeschreven prijsvraag voor het ontwerp van vrijstaande woonhuizen waarvoor door de gemeente drie kavels zouden worden gereserveerd, tezamen met een richtlijn van de VNG op grond waarvan minimaal dertig meter van de plaatselijke school af zou moeten worden gebouwd, was het gerealiseerde bouwplan niet voorzienbaar, aldus Van Driel.

5.1. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak van 2 december 2009 in zaak nr. 200902002/1/H2; www.raadvanstate.nl) dient de voorzienbaarheid van een planologische wijziging te worden beoordeeld aan de hand van het antwoord op de vraag, of ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak voor een redelijk

denkend en handelend koper aanleiding bestond om rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse in ongunstige zin zou veranderen. Daarbij dient rekening te worden gehouden met concrete beleidsvoornemens die openbaar zijn gemaakt. Voor voorzienbaarheid is niet vereist dat een dergelijk beleidsvoornemen een formele status heeft.

5.2. De rechtbank heeft terecht en op goede gronden geoordeeld dat hetgeen met de vrijstelling en bouwvergunning van 9 juni 2008 mogelijk is gemaakt, niet zozeer afwijkt van hetgeen Van Driel op grond van het bestemmingsplan kon voorzien, dat dit betekenis heeft voor de voorzienbaarheid. Op grond van het bestemmingsplan "Waterakkers-Lunetten" uit 1999 lag op het planperceel de uit te werken bestemming "Woondoeleinden" en bedroeg de toegestane bebouwingsdichtheid in het plangebied minimaal 20 en maximaal 30 woningen per hectare, hetgeen betekent dat er 11,6 woningen op de locatie mochten worden gebouwd. Dat er uiteindelijk dertien woningen zijn gerealiseerd, betreft een wijziging die zodanig gering is, dat daardoor niet een wezenlijk andere ontwikkeling heeft plaatsgevonden dan redelijkerwijs voorzienbaar was. Dat de gemeente een prijsvraag zou hebben uitgeschreven voor de realisering van woningen op een drietal percelen en uitlatingen zou hebben gedaan over het bijzondere karakter van de wijk, doen aan het voorgaande niet af. Het betreffen geen concrete beleidsvoornemens op grond waarvan vertrouwd mocht worden dat minder woningen zouden worden gerealiseerd dan op basis van het bestemmingsplan was toegestaan. Evenmin kan Van Driel aan de door hem aangehaalde VNG-lijst met milieuafstanden gronden ontleen voor het oordeel dat het bouwplan niet voorzienbaar was. Deze lijst is immers slechts indicatief. De rechtbank heeft voorts terecht en op goede gronden overwogen dat de omschrijving van het bestemmingsplan dusdanig algemeen en in hoofdlijnen is opgesteld dat Van Driel tevens rekening diende te houden met de mogelijkheid dat de woningen zouden worden voorzien van een dakopbouw en balkons.

Het betoog faalt.

6. Van Driel betoogt tevergeefs dat de rechtbank ten onrechte zijn verzoek om vergoeding van de proceskosten heeft afgewezen. De door Van Driel (verbonden aan dan wel werkzaam bij het Juridisch Adviesbureau Rechtmaat B.V.) opgegeven kosten van verleende rechtsbijstand komen niet voor vergoeding in aanmerking. Van kosten die zijn gemaakt als gevolg van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, als bedoeld in artikel 1, onder a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht, is geen sprake, reeds omdat Van Driel geen derde is, maar appellant. Evenmin had de rechtbank het verzoek om vergoeding van de proceskosten bij afwijzing daarvan subsidiair als een verzoek om verletkosten hoeven aan te merken. Van Driel heeft in zijn beroepsschrift immers slechts verzocht om vergoeding van gemaakte kosten uit juridische bijstand.

7. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, voorzitter, en mr. T.G. Drupsteen en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.M. van Meurs-Heuvel, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Beek-Gillessen
voorzitter

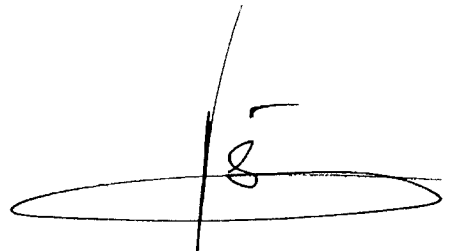
w.g. Van Meurs-Heuvel
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 juli 2013

47-756.

Verzonden: 31 juli 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK HAARLEM

Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 12 - 116

uitspraak van de meervoudige kamer van 22 juni 2012

in de zaak van:

K. van Driel,
wonende te Heemskerk,
eiser,

tegen:

het college van burgemeester en wethouders van Heemskerk,
verweerder,

derde partij,
samenwerkingsverband Bouwbedrijf Gerrits & Sinnige B.V. en Bouwbedrijf
Neuteboom B.V.,
gevestigd te Heemskerk.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 augustus 2011 (het primaire besluit) heeft verweerder een aanvraag van eiser om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.

Bij besluit van 24 november 2011 heeft verweerder het daartegen door eiser gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder verwezen naar het advies van oktober 2011 van de Commissie bezwaarschriften, Kamer Algemene Zaken (bezwaaradviescommissie).

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

Het beroep is behandeld ter zitting van 3 mei 2012, alwaar eiser is verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. T.H.M.J. van der Geest-Beentjes en mr. M. van der Fluit, beiden werkzaam bij de gemeente Heemskerk. Namens de derde partij zijn verschenen J.C.G. Beerse en H. Gerrits. Voorts is verschenen mr. C. Suurd van het Kenniscentrum voor Overheid en Bestuur.

2. Overwegingen

- 2.1 De rechtbank neemt de volgende, door partijen niet betwiste, feiten als vaststaand aan. Eiser heeft sinds 11 mei 2006 de eigendom van de onroerende zaak op het perceel Botter acker 8 te Heemskerk. Bij brief van 25 augustus 2010 heeft eiser verzocht om een tegemoetkoming in de schade die hij stelt te hebben geleden als gevolg van het besluit van 10 juni 2008, waarbij vrijstelling en bouwvergunning is verleend voor de bouw van 13 woningen op het perceel Botter acker kavels 504 tot en met 507, gelegen ten noorden van de woning van eiser. Verweerder heeft de aanvraag ter advisering voorgelegd aan het Kenniscentrum voor Overheid en Bestuur (het Kenniscentrum), dat op 11 juli 2011 advies heeft uitgebracht. Het Kenniscentrum is tot de conclusie gekomen dat weliswaar sprake is van een planologische verslechtering, maar dat deze geheel voorzienbaar was. Dit advies heeft verweerder aan het primaire besluit, waarin de aanvraag is afgewezen, ten grondslag gelegd. In bezwaar heeft verweerder het primaire besluit gehandhaafd.
- 2.2 Op de onderhavige aanvraag is artikel 6.1 van de Wet ruimtelijke ordening (Wro) van toepassing, nu de aanvraag is ingediend ná 1 juli 2008 en betrekking heeft op een planologische maatregel die dateert van na 1 september 2005.
- 2.3 Ingevolge artikel 6.1, eerste lid, gelezen in samenhang met het tweede lid, van de Wro kennen burgemeester en wethouders degene die in de vorm van een inkomensderving of een vermindering van de waarde van een onroerende zaak schade lijdt of zal lijden als gevolg van een vrijstellingsbesluit, op aanvraag een tegemoetkoming toe, voor zover de schade redelijkerwijs niet voor rekening van de aanvrager behoort te blijven en voor zover de tegemoetkoming niet voldoende anderszins is verzekerd.
- 2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat in het bestreden besluit niet wordt ingegaan op zijn bezwaren en dat het bestreden besluit daarmee onvoldoende gemotiveerd is. In het bestreden besluit wordt voor de motivering weliswaar verwezen naar een pleitnota van verweerder, maar die is niet bij het bestreden besluit overgelegd, aldus eiser.
- 2.5 Ter zitting heeft verweerder toegegeven dat de pleitnota die verweerder heeft overgelegd op de hoorzitting in bezwaar, waarbij eiser niet aanwezig was, niet bij het bestreden besluit was gevoegd. De beroepsgrond van eiser slaagt derhalve. Ingevolge de artikelen 3:47, eerste lid en 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt de motivering immers vermeld bij de bekendmaking van het besluit. In het advies van de bezwaaradviescommissie wordt weliswaar ingegaan op de gronden van eiser, maar nu in het advies voor een groot deel wordt verwezen naar de pleitnota van verweerder, kan niet worden gezegd dat de (gehele) motivering bij de bekendmaking van het bestreden besluit is vermeld.
- 2.6 Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond en moet het bestreden besluit worden vernietigd. De rechtbank ziet evenwel aanleiding om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb volledig in stand te laten en overweegt daartoe het volgende.
- 2.7 Ter zitting heeft eiser aangevoerd dat slechts sprake is van gedeeltelijke voorzienbaarheid, nu het aantal woningen, de dakopbouwen en balkons, de afstand van de nieuwe woningen tot eisers woning en de toename van parkeerhinder vanwege het ombouwen van de garages tot woonruimte niet voorzienbaar waren.

2.8 De planvergelijking is gemaakt tussen het bestemmingsplan 'Waterakkers-Lunetten' (het bestemmingsplan) en de verleende vrijstelling en bouwvergunning van 10 juni 2008. Niet in geschil is dat eiser in een planologisch nadeliger situatie is komen te verkeren, nu in het bestemmingsplan (grotendeels) sprake is van een uit te werken bestemming en een daarmee gepaard gaand bouwverbod, zodat onder het oude planologische regime niet zonder meer bebouwing mogelijk was.

2.9 Aan het grootste gedeelte van de gronden waarop de vrijstelling en bouwvergunning betrekking hebben is in het bestemmingsplan de bestemming 'Woondoeleinden (UW)' toegekend. Ingevolge artikel 5, onderdeel A, onder 1, van het bestemmingsplan zijn die gronden bestemd voor het bouwen van woningen in gestapelde en niet gestapelde vorm, en de daarbij behorende bijgebouwen, aanbouwen, bouwwerken, geen gebouwen zijnde, en werken, (tuinen, wegen, parkeerplaatsen, straatmeubilair) met dien verstande, dat bebouwing mag plaatsvinden overeenkomstig de rechtskracht verkregen hebbende uitwerking van burgemeester en wethouders van deze bestemming zulks met inachtneming van het bepaalde in de beschrijving in hoofdlijnen. In de beschrijving in hoofdlijnen, onderdeel B van artikel 5, is - voor zover hier relevant - het volgende opgenomen. "De bestemming zal worden gerealiseerd door toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 11 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening en het bepaalde in Afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht. Als uitgangspunt voor de uitwerking van de bestemming zal gelden dat gestreefd wordt naar een gedifferentieerde bebouwing, waarbij ruimte zal zijn voor vrijstaande, aaneengebouwde woningen in verschillende dichtheden per hectare, zoals op de plankaart staat aangegeven. Hierbij zullen 3 verschillende categorieën te onderscheiden zijn:

1. Woningen in niet-gestapelde vorm; maximaal 3 bouwlagen met de daarbij behorende gebouwde voorzieningen, zoals een garage, berging, aanbouw. Er mogen tussen de 20 en 30 woningen per hectare worden gebouwd met een maximale goot-/boeideelhoogte van 5.70 m. De nokhoogte bedraagt maximaal 9.30 m, tenzij op de plankaart anders is aangegeven.

2. Woningen in niet-gestapelde vorm in ten hoogste 3 bouwlagen met de daarbij behorende voorzieningen als bij B-1. Er mogen tussen de 30 en 45 woningen per hectare worden gebouwd met een maximale goot-/boeideelhoogte van 9.00 m. De nokhoogte mag maximaal 12.00 m bedragen, tenzij op de plankaart anders is aangegeven.

3. Woningen in gestapelde vorm in ten hoogste 5 bouwlagen met de daarbij behorende voorzieningen als bij B-1. Er mogen tussen de 60 en 85 woningen per hectare worden gebouwd. In dit gebied mogen de woningen uitsluitend in gestapelde vorm worden gebouwd met een maximale goot-/boeideelhoogte van 16.00 m. De nokhoogte mag maximaal 16.00 m bedragen. Zowel bij de categorieën B-1, B-2 als B-3 dienen mogelijkheden aanwezig te zijn voor het benutten van de zonne-energie, door hiervoor voorzieningen te doen treffen op de daken. Bij de hoogtebepalingen zal hiermee rekening gehouden dienen te worden."

Aan een klein gedeelte van de gronden waarop de vrijstelling en bouwvergunning betrekking hebben zijn in het bestemmingsplan de bestemmingen 'Vrijstaande woning', 'Erf' en 'Tuin' toegekend. Niet in geschil is dat zonder de verleende vrijstelling op dit gedeelte één woning zou kunnen worden gebouwd.

-
- 2.10 Met de vrijstelling en bouwvergunning van 9 juni 2008 wordt de bouw van dertien woningen, waarvan vier twee-onder-een-kapwoningen en negen aaneengesloten gebouwde woningen, mogelijk gemaakt. Het projectperceel heeft een totale oppervlakte van 4.000 m². De twee-onder-een-kapwoningen hebben een bouwhoogte van 8,9 m en een garage/berging afgedekt met een schuine kap met een goot- en bouwhoogte van 2,58 m en 3 m. De aaneengeschakelde woningen hebben een goothoogte van circa 5,9 m en de meeste woningen hebben een bouwhoogte van circa 6,5 m, en een plat afgedekte berging met een hoogte van 2,65 m. De eindwoning aan de Rijksstraatweg heeft een bouwhoogte van 8,9 m met eveneens een berging van 2,65 m hoog. De bebouwde oppervlakte bedraagt circa 1.000 m².
- 2.11 In zijn advies heeft het Kenniscentrum geoordeeld dat de bouw van woningen voorzienbaar was ten tijde van het in eigendom verkrijgen van de woning door eiser op 11 december 2006. Op die peildatum gold immers het bestemmingsplan dat woonbebouwing op het perceel in het vooruitzicht stelde. Eiser diende op basis daarvan rekening te houden met maximaal dertig woningen per hectare op het hiervoor genoemde grootste gedeelte van het plangebied. Voor het gehele plangebied betekent dit dat rekening gehouden diende te worden met 11,6 woningen. Dat uiteindelijk één woning meer is gerealiseerd met de vrijstelling en bouwvergunning, betekent volgens het Kenniscentrum niet dat de voorzienbaarheid geheel of gedeeltelijk zou ontbreken. Het Kenniscentrum concludeert dat de schadefactoren die leiden tot een planologische verslechtering zich ook – en in minimaal gelijke mate – konden voordoen op grond van hetgeen middels de uit te werken bestemming kon worden voorzien.
- 2.12 De rechtbank is in lijn met het advies van het Kenniscentrum van oordeel dat het bouwplan dat mogelijk is gemaakt met de vrijstelling en bouwvergunning van 10 juni 2008 niet zozeer afwijkt van hetgeen eiser op grond van het bestemmingsplan kon voorzien, dat dat betekenis heeft voor de voorzienbaarheid. Het bestemmingsplan geeft een algemene omschrijving met richtlijnen. Dat er uiteindelijk 13 woningen in plaats van 11,6 woningen zijn gerealiseerd, wijkt niet zodanig af dat geconcludeerd moet worden dat het bouwplan dat met de vrijstelling mogelijk is gemaakt voor eiser niet voorzienbaar was. Voorts is de omschrijving van het bestemmingsplan dusdanig algemeen dat eiser rekening diende te houden met de mogelijkheid dat de woningen zouden worden voorzien van een dakopbouw en/of balkons. Het betoog van eiser dat hij op grond van een VNG-richtlijn binnen een afstand van 30 meter tot de school geen woningen hoefde te verwachten, slaagt niet. De VNG-richtlijn doet geen afbreuk aan de voorzienbaarheid, nu dit geen wetgeving in materiële zin is en eiser daaraan derhalve geen rechten kan ontleen. De door eiser genoemde omstandigheid dat de parkeerhinder is toegenomen als gevolg van het in gebruik nemen van garages als woonruimte, is geen gevolg van de planologische wijziging. Tot slot stelt de rechtbank vast dat eiser de door hem tijdens de zitting naar voren gebrachte stelling dat er ten tijde van de aankoop van zijn woning beleidsvoornemens waren op grond waarvan hij mocht aannemen dat de planologische ontwikkeling van het plangebied op een voor hem minder nadelige wijze zou plaatsvinden dan in het bestemmingsplan wordt voorgestaan, niet aannemelijk heeft gemaakt.
- 2.13 Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond en moet het bestreden besluit worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:47 van de Awb. De rechtbank zal de rechtsgevolgen van dit besluit volledig in stand laten.

- 2.14 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. Proceskosten worden vastgesteld aan de hand van het Besluit proceskosten bestuursrecht. De rechtbank stelt vast dat eiser zijn eigen belangen heeft behartigd, zodat geen sprake is van door een derde verleende rechtsbijstand, als bedoeld in artikel 1, onder a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht. De rechtbank wijst in dit verband op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 31 mei 1999 (LJN: AN6043). Voorts is niet gebleken dat eiser voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten heeft gemaakt.

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit van 24 november 2011;
- 3.3 bepaalt dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit volledig in stand blijven;
- 3.4 gelast dat verweerder het door eiser betaalde griffierecht van € 152,- aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. L. Beijen, voorzitter van de meervoudige kamer, en mr. C.E. Heyning-Huydecoper en mr. W.J. van Brussel, leden, in tegenwoordigheid van R.I. ten Cate, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 22 juni 2012.

afschrift verzonden op: 22-06-2012

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. Het hoger beroep dient te worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift binnen zes weken onmiddellijk liggend na de dag van verzending van de uitspraak door de griffier.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te Haarlem

Raad
van State

Postbus 20019 - 2500 EA Den Haag

PostNL
Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

